

Abril de 2015

1r Concurs de microrelats de Sant Jordi

CONSORCI PER A
LA NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA

VOLUNTARIAT
PER LA LLENGUA

Servei Local de
Català de Sant Boi
de Llobregat

Un any més, per Sant Jordi, les roses han vestit els carrers amb diferents tonalitats de vermell, i a les rambles de totes les ciutats els llibreters ens han ofert tot un ventall de novetats literàries.

Des del Servei de Català de Sant Boi hem volgut promoure l'art d'encadenar paraules per construir històries al voltant d'uns mots concrets. Per això hem organitzat el 1r Concurs de microrelats entre els alumnes dels cursos de català i les persones que participen en el Voluntariat per la llengua. Hi han participat setze persones de diferents nivells, les quals ens han fet passar una bona estona llegint les seves creacions.

Us deixem, doncs, el recull de textos de tots els participants perquè en gaudiu tant com ho hem fet nosaltres.

Servei Local de Català
Abril de 2015

BÀSIC

Balbina Rodríguez Benítez (Bàsic 2)

Guanyadora del premi del nivell Bàsic

Amic fidel que m'acompanyes quan hi ha fred o calor, amic savi que m'ensenyes de la vida el millor. Amb tu descobreixo el món, del simple al profund entre pàgines d'amor. Es queden les que queden, les coses que van passar, les ficcions i les imaginacions i les humanes creacions, seré el meu creador, seré el que va passar, de l'alegria al dolor, m'expliques històries petites, també com fer un avió, és teu el meu cor. Tu ets llibre meu amic i jo de tu gaudiré , queda't sempre amb mi que jo també t'amaré. Roses del somni d'un cel d'abril! Divina tristesa, fragant d'amor i dolor! Dolça espina! Clar matí d'estudiant, l'au blava de la quimera, en el meu pit donava el seu cant per omplir de triomfs la vida en aquesta bonica i lírica primavera la teva rosa esfullada en els llimbs de la meva memòria .

ELEMENTAL

Jordi Sánchez de Miguel (Elemental 3)

Guanyador del premi del nivell Elemental

Obro la finestra de bat a bat; mirant la muntanya veig que la primavera ha arribat; l'olor de les flors és a l'aire: margarides, roses i gessamins. Agafa un llibre, Jordi, i mira com acabes aquest escrit tan petit.

Antonia Medina Bastida (Elemental 3)

Sant Jordi En els seus ulls es veia l'amor que sentia. Sempre l'observava des de l'altre costat del carrer. Aquells ulls grans verds i el seu cabell llarg i negre el tenien embogit. Un dia de primavera com un altre qualsevol l'esperava en el mateix lloc per veure-la passar. Com va ser la seva sorpresa quan la va veure corrent escapant d'un gran drac, tot enfurismat va corrent darrere seu i li clau la seva espasa en el cor. De la seva sang va caure una rosa que va lliurar a la seva enamorada declarant el seu amor.

Sandra Lomeña López (Elemental 2)

I el temps porta aquests dies... Ens detenim al maig... S'organitza així un mes que s'inicia amb l'essència de les flors. La rosa que deixa la seva casa per alegrar-ne una altra. L'essència de la primavera es manifesta, es respira en l'ambient. Nombrosos patis populars s'engalanen perquè puguem gaudir d'uns moments d'un espectacle de llum i colorit. Percebem la seva cura, la seva dedicació, l'amor per un espai que per uns dies es converteix en comú. Orgullosos dels seus patis, especialment adornats per a aquests dies, et conviden a entrar, a passejar per aquest entorn de fusió natural de forma lliure i tranquil·la. Punt de trobada de cultures i d'un esforç compartit, ben merescut el seu títol de Patrimoni de la Humanitat.

INTERMEDI

Gemma Fernández Serra (Intermedi 3)

Guanyadora del premi del nivell Intermedi

Bon dia, amor, torna a ser Sant Jordi, carrers plens de llibres, roses, paraules, contes, dracs i emocions. Tot just fa un any que ens vam conèixer, tal dia com avui, la nostra vida es va capgirar. Aquell moment, un darrere l'altre, esperant que l'escriptor que tan admiràvem ens signés el llibre que portàvem a les mans. Les nostres mirades es van creuar, un somriure, i un comentari vers l' autor. La conversa ens va fer passar el temps sense adonar-nos de la calor que feia, ni tampoc ens vam adonar que l'escriptor ja havia marxat. El nostre món es va reduir a nosaltres. Avui tornarem a fer cua, esperarem el nostre escriptor, perquè signi el llibre que portàvem l'any passat, anirem junts, de la mà, i només nosaltres sabrem el perquè no li portem l'última novetat. T'ESTIMO.

Anna Maria Muñiz (Intermedi 2)

Un conte de Sant Jordi diferent

Hi havia una vegada la Rosa i en Jordi que jugaven al bosc, quan es van adonar que des de lluny els miraven uns ulls. S'hi van acostar una mica espantats i... Oh! Què van trobar? Doncs un drac que estava plorant.

-Per què plores? -li van preguntar.

-Perquè no tinc amics i no puc jugar.

-Ah! Doncs per això no ploris, amb nosaltres sempre pots jugar, però amb cura, que ets molt gran.

Des d'aleshores cada dia tots tres es trobaven al bosc per jugar. I explica la llegenda que d'aquella amistat i amor tan gran, va créixer al bosc un roser, el més bonic i olorós de tots, amb tres roses juntes, dues de petites i una de molt gran. I vet aquí un gos, vet aquí un gat aquest conte s'ha acabat.

Sandra Artola Alonso (Intermedi 3)

Sou dos roses vermelles que estic veient com aneu creixent, estic orgullosa de ser la vostra mare, em feu ser una bona persona. És impossible dir amb paraules què sento, ho demostro amb molt d'amor i afecte, fent camí dia a dia, escrivint poc a poc amb vosaltres el llibre de la vida. Que el món no canviï el vostre somriure, canvieu vosaltres el món amb un somriure, intenteu sempre ser felices en qualsevol circumstància, mireu les coses de forma positiva; ja que la vida no és sempre del color de la primavera. Regaleu sempre el vostre somriure, els vostres petons i la vostra alegria. Sigueu generoses, no passeu per la vida de puntetes, trepitgeu a fons i poseu el cor en tot allò que feu. Rebel·leu-vos davant les injustícies, que la guerra i el dolor no us siguin indiferents i, sobretot, sigueu tolerants. Ploreu si esteu tristes, somrigueu si esteu felices, la vida cuidarà de vosaltres si no us amagueu.

Oxana Lisno Lisno (Intermedi 3)

Escric perquè són les cinc de la matinada i no puc dormir. Estic trista, humida i freda per dins. Veig tota aquella gent buscant llibre, rosa o imatges a Internet referents al dia de Sant Jordi per felicitar els seus estimats. Això m'omple de tristesa, perquè el meu amor, en Jordi, se'n va anar de la meua vida. M'hi jugo el coll que en aquest moment algú escriu línies similars ja que troba a faltar el seu amor, com jo... El dolor de la meua ànima és tan profund que em gela la sang. Escric, perquè m'escoltin. Tothom vol ser comprès i estimat en comptes d'estar cada vegada més enfonsat en les tenebres de la desesperança. La solitud m'embolcalla per complet i el meu àngel em mira incapaç d'ajudar-me. Al carrer és primavera, però jo no la sento en el meu cor.

Latifa El Jouarani (Intermedi 3)

Sóc diferent..!

Em sento una mica rara, mai he intercanviat objectes ni he experimentat el fet de donar una cosa i agafar-ne a canvi una altra que no és meua. Freqüentment, intento fer-ho, però fins ara no he pogut; per la qual cosa, em sento hipòcrita en assistir als mercats d'intercanvi que s'organitzen de tant en tant al meu poble.

Aquest any, he anat a la plaça de l'església per celebrar la festa de Sant Jordi amb tota la població. M'ha agradat tot: les taules de llibres decorades amb els colors vermell i groc, els petits amb roses de plàstic fetes a les seves classes, els adolescents amb les seves revistes, els adults amb els seus treballs acadèmics, la gent gran amb les seves històries...

Tothom s'ha interessat en buscar un nou llibre, menys jo. Encara que el 23 d'abril és especialment un dia per comprar llibres i regalar-los, jo m'he acostat a una parada a fi d'intercanviar el meu antic llibre, però en apropar-me al lloc corresponent m'he aturat fent-me aquestes preguntes:

- Quan m'atreviré a aconseguir el meu desig?
- Per què jo no puc fer-ho igual que els altres?

Malgrat tot, ho he pogut fer; però només després de donar dues voltes al mercat m'he penedit del que havia fet; per això, m'he hagut d'inventar una excusa:

- Perdó, senyor, li torno aquest llibre que m'acaba de donar, m'he equivocat.
- Ho sento, és el meu diari i té molts secrets.

Realment, el problema és meu: no sóc capaç de donar una cosa meva a ningú, en la meua vida ho he fet! Pot ser que sigui d'una altra cultura o d'una altra societat? No ho sé! El que sé és: que sóc diferent i que alguna cosa m'està impedit fer aquest hàbit. Per tant, necessito molt de temps i un bon acompanyament per començar a fer-ho.

SUFICIÈNCIA

Joan Padró López (Suficiència 3 – Parla.cat)

Guanyador del premi per al nivell de Suficiència

Jordi, encara no t'has aixecat? Avui és el teu primer dia de feina i faràs tard, espavila, home!

Quan vas decidir deixar els llibres i buscar feina em vas dir: "tu, papa, no t'amoïnis, que jo sóc un emprenedor nat i a la primavera ja hauré trobat feina!". Ja estem a la primavera, avui és el teu primer dia i se t'enganxen els llençols, per l'amor de Déu, corre, aixeca't!!

Jordi, què és això que hi ha a sobre la taula? La teua roba de feina? De color verd? I aquestes urpes?

Una cua? Ei, si és una disfressa de drac!! Ha ha ha!!

Emprenedor? Un "primavera" és el que ets tu!

Montserrat Pérez Agreda (Suficiència 3)

El meu gat es diu Drac. Realment, si te'l mires bé sembla un drac, té els ulls verd fosc i ovalats com els dracs. A més, va arribar a la nostra família el dia de Sant Jordi; així, li venia com anell al dit aquest nom. En Drac és molt tafaer, com la majoria dels gats, i sempre es fica en embolics dels quals després no pot sortir. L'últim va ser que, per tal d'anar darrera la "gateta" de la nostra veïna que, és clar, és diu "Princesa", va caure en un roser que té la veïna posat estratègicament perquè en Drac no entri al seu jardí. Així que el nostre gat té la seva "Princesa" al "castell" del costat, però per culpa d'un roser no la pot festejar... No és ben bé la història de Sant Jordi, però podem dir que és el conte en versió "felina".

Lluís Sanpera Casals (Suficiència 3)

La primavera és l'estació més maca de l'any; hi floreixen tota mena de flors i arbres, entre ells els ametllers, cirerers i la flor més bonica de totes és la rosa, amb els seus pètals i els colors tan vius com el vermell intens, per exemple, i el seu perfum inconfusible. També tenim una diada per excel·lència, que és el dia de Sant Jordi, patró de Catalunya i el representen sobre un cavall matant un drac. Aquest dia tenim un costum molt arrelat que és regalar una rosa a la noia i un llibre al noi. En els darrers anys, la diada de Sant Jordi té un ressò internacional, pràcticament a tot el món. L'any que el dia de Sant Jordi cau en dia festiu, ho celebrego amb un dinar de festa major i que no falti de res: amb uns bons entrants, una mariscada i tot això regat amb un bon cava i de postres un bon gelat. A la sobretaula, per acabar, cafè, copa i un bon cigar havà i em sento com si estigués al cel veient baixar els àngels cantant l'al·leluia de Haendel. Luigi Visconti

Antoni Atichati Sánchez (Suficiència 3)

L'amor platònic dels 15 i dels 60 anys

No ho havia escoltat mai. El cas és que ara que tinc 60 anys i sense saber si és a causa de la primavera, estic vivint una agradable experiència al curs de català, molt semblant a quan tenia 15 anys amb la Cèlia, companya de classe. Sense que se n'adonés, jo feia de sant Jordi: sempre estava protegida dels dracs que s'acostaven pel seu atractiu, tant físic com espiritual, caràcter i intel·ligència. Podria escriure tot un llibre per descriure la seva bellesa. Mai li havia insinuat res del meu sentiment per por de truncar la nostra amistat. El pitjor de tot va ser quan un dia, per casualitat, vaig coincidir amb la Joana Nevado, també companya de l'institut, a qui li vaig preguntar si sabia alguna cosa de la Cèlia. Em va assegurar que "ella també estava pels meus ossos" i que totes les companyes de classe ho sabien... Així doncs, què faig ara a classe?

TALLER DE REDACCIÓ DE TEXTOS

Francisco Hidalgo Maldonado (Taller de redacció de textos)

Guanyador del premi del taller de redacció

Ho tens tot, respira fondo i deixa't anar. Aquest és el text del teu llibre, el teu relat, i tu, l'únic personatge. Cada paraula ressona dins teu com un batec i s'estén des del cor fins a l'infinit, intens i incontenible. "Així fa la rosa amb el seu amor"–penses. T'ho imagines i ho gaudeixes. Amb cada paraula. Sobtadament un pensament repetitiu repica dins teu: "sóc la primavera, sóc la primavera". I això és ben cert perquè tu i tot, absolutament tot, bategeu al mateix cop com un únic cor. Aleshores t'atures un instant, reflexiones... i t'adones que, encara que no siguis Sant Jordi ni hagis lluitat amb un drac, aquest text és un camí fantàstic per viure grans experiències.

Joan Salazar Colom (Taller de redacció de textos)

La Patricia s'afanya a acabar d'empolainar-se. Té una entrevista per a una possible feina i veu que s'ha entretingut massa triant la vestimenta. Sempre és el mateix: no acaba mai de sentir-se satisfeta a l'hora d'escollir la roba adequada quan té un compromís.

Avui se sent especialment inquieta: ha decidit que si no troba una feina en un màxim de dues setmanes, se'n tornarà a Buenos Aires. Ja fa sis mesos que va arribar a Espanya buscant una vida millor. La situació econòmica i política a l'Argentina la va empènyer a començar un nou projecte vital ben lluny d'un entorn que l'aclaparava. Però a Barcelona no troba res que la satisfaci, els diners s'estan acabant, i no té a ningú a qui recórrer.

"No he sabut escollir ni el lloc ni el moment per començar de nou", pensa decebuda i amoïnada. Surt corrents al carrer per agafar l'autobús que la porti al centre de la ciutat i veu, sorpresa, que els carrers estan plens de paradetes de llibres i de persones venent o portant roses a la mà. Li sembla extraordinari l'ambient festiu del carrer en un dia feiner. Tot fa olor de primavera.

La sensació que li ha quedat de l'entrevista és, com totes les altres que ha tingut, d'incertesa i de poca esperança. Se'n torna a casa i s'asseu a la terrassa del bar on acostuma a prendre cafè i es queda observant, encuriósida, les persones que passen pel seu davant. Se li acosta en

Joan, el cambrer, i li porta el que li ha demanat i una rosa, “Bon dia de Sant Jordi!” li diu amb un somriure. Més tard, encara sorpresa pel regal, puja al seu pis i en el replà es troba amb el propietari del pis, el Sr. Fèlix, que li regala un llibre, *Aprendre català en tres setmanes i mitja*, tot dient-li “Feliç Sant Jordi!”

Una mica atordida, s’asseu en una cadira i reflexiona. Decideix encetar el seu projecte a Barcelona malgrat totes les dificultats amb què es troba. “Una ciutat en què et regalen llibres i roses ha de ser un bon lloc per viure”. I comença a estudiar la primera lliçó del llibre.

VOLUNTARIAT PER LA LLENGUA

Mercè Granados Bestard (voluntària)

Guanyadora del premi per al Voluntariat per la llengua

Pensaments quotidians I

Ja era primavera però el cap de setmana s’havia acabat i començava una setmaneta que prometia ser moguda a la feina. Des que estava a la direcció del departament de transports, semblava que li faltessin hores, que participava en una cursa d’obstacles, i les trucades, a totes hores amb el telèfon traient fum... quin estrès!

Ufff! Quin mal de cap! No fa tant, després d’uns quants gin tònic, de dormir fora de casa en boníssima companyia,... en fi, d’una nit boja com la d’ahir, una bona dutxa ho solucionava tot. Ja no!

Avui gran elegància, reunió de caps de departament!

Amb els pantalons i la jaqueta gris, la camisa rosa. A més, aquells pantalons li quedaven fantàstics. Com havia rigut el dimecres passat quan, en sortir del despatx del Jordi, es va girar i se’l va trobar fent-li una repassada de dalt a baix amb uns ulls...

Sort que avui sortiria a l’hora en punt, tenia hora al ginecòleg.

Pensaments quotidians (II)

Sovint pensava en la vida tan diferent que portava des que havia deixat l'empresa. No sabia si l'enyorava o no. Allà tot era córrer, llibres d'economia, objectius, resultats,... i ara també però diferent.

I és que quan pensava en l'agenda del dia, s'ensopia. Portar el Jordi al cole, la llista de la compra: salsitxes, iogurts, arròs, fruita, lleixiu, detergent,... Miraria de trobar aquella carn tan melosa per fer les mandonguilles, aquelles que mai eren tan bones com les de la mare, tot i fer-les amb amor.

També pensava que, segurament, la mare del Pol proposaria al grup de la classe anar a fer un cafè, com cada dilluns. Avui diria que no. Era avorrit parlar sempre del mateix, dels seus problemes, com si fos l'única persona que en tingués!

Després d'aquestes cabòries sempre acabava pensant que ser pare era el millor que li havia passat a la vida!

